

Advies

Lokaal cultuurbeleid
Lokaal jeugdbeleid
Sport voor Allen-beleid

Brussel, 8 december 2011

Inhoudsopgave

1. Situering.....	2
2. Algemene bedenkingen en aanbevelingen voor het lokale cultuur-, jeugd- en sport voor allen-beleid – Advies Algemene Raad	3
3. Decreet Lokaal Cultuurbeleid	
3.1. Advies Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk	6
.....	
3.2. Advies Sectorraad Kunsten en Erfgoed	14
4. Decreet Lokaal Jeugdbeleid - Advies Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk	17
5. Decreet Sport voor Allen-Beleid - Advies Vlaamse Sportraad	20

1. Situering

Op 10 november 2011 beslist de Vlaamse Regering om advies te vragen aan de SARC over drie voorontwerpen van decreet:

- de ondersteuning en stimulering van het lokaal jeugdbeleid
- het lokaal cultuurbeleid
- het stimuleren en subsidiëren van een lokaal Sport voor Allen-beleid.

De voorontwerpen vervangen de huidige decreten voor het lokaal jeugd-, cultuur- en sportbeleid die niet in overeenstemming zijn met de regels voor de periodieke plannings- en rapporteringsverplichtingen die de Vlaamse overheid aan lokale besturen oplegt. Deze regels willen paal en perk stellen aan de wildgroei van allerlei verschillende planningsregelingen voor diverse sectoren waar de gemeenten, die met de Vlaamse overheid willen samenwerken, mee geconfronteerd worden.

De SARC nam al eerder een standpunt in over de mogelijke impact van de maatregelen met betrekking tot de planlastverlichting op het lokale cultuur-, jeugd- en sportbeleid.

We verwijzen naar het advies over het Groenboek Interne Staatshervorming en planlastverlichting van 21 oktober 2010. In dit advies pleit de SARC voor een impulsbeleid met blijvende ondersteuning via geormerkte subsidies en specifiek toezicht. Hierbij wordt aangestipt dat er binnen het impulsbeleid zeker ruimte kan zijn voor planlastvermindering. Eveneens vroeg de SARC het behoud van gemeentelijke adviesraden.

In een later advies over het "Planlastdecreet" van 27 januari 2011 wordt die lijn doorgetrokken. De SARC heeft geen probleem met planlastvermindering in de mate dat het een kader biedt voor een doordacht systeem van plannen, uitvoeren, opvolgen en rapporteren. De SARC koppelt aan deze positieve houding wel de voorwaarde dat de sectorale middelen voor cultuur, jeugd, sport en erfgoed niet integreren in de algemene financiering en herhaalt het pleidooi om de lokale adviesraden te behouden. Het Planlastdecreet stelt een wijziging van de decreten lokaal cultuurbeleid, gemeentelijk jeugdbeleid en sport voor allen-beleid in het vooruitzicht. De SARC adviseert om deze sectorale decreten eerst te screenen vooraleer het Planlastdecreet goed te keuren.

Deze laatste aanbeveling is alvast niet gevolgd. De SARC wil nu nagaan of met de andere voorwaarden is rekening gehouden.

De strategische adviesraad is hiervoor niet over één nacht ijs gegaan.

Dankzij het feit dat de Vlaamse Regering de normale adviestermijn heeft gerespecteerd (30 dagen), zijn de teksten grondig besproken in alle betrokken sectorraden. De sectorraden van de SARC die betrokken zijn bij de problematiek, brengen een advies uit over het voorontwerp van decreet voor hun sector. De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk buigt zich over de decreten lokaal jeugdwerk en lokaal cultuurbeleid, de Sectorraad Kunsten en Erfgoed gaat eveneens over lokaal cultuurbeleid. De Vlaamse Sportraad van zijn kant neemt het nieuwe Sport voor Allen-beleid onder de loep.

De adviezen van de sectorraden zijn integraal opgenomen in dit document.

2. Algemene bedenkingen en aanbevelingen voor het lokaal cultuur-, jeugd- en sport voor allen-beleid - Advies Algemene Raad van de SARC

In de geest van het Planlastdecreet dat gemeenten een geïntegreerde meerjarenplanning oplegt, heeft de Algemene Raad van de SARC de drie decreten door een transversale bril bekeken. De raad ontwaart in de drie decreten positieve ontwikkelingen naast, jammer genoeg, ook een aantal problematische, en koppelt hieraan een aantal aanbevelingen.

Positief

- 2.1. **Vlaamse subsidies blijven overeind.** De middelen worden niet in de algemene middelen geïntegreerd. De Vlaamse Regering biedt de lokale besturen de mogelijkheid om in te zetten op de Vlaamse beleidsprioriteiten voor een lokaal beleid voor cultuur, jeugd of sport.
- 2.2. **De adviesraden blijven behouden.** In het decreet lokaal cultuurbeleid wordt nog de mogelijkheid voorzien voor één transversale gemeentelijke adviesraad voor alle culturele materies (dus ook sport en jeugd). Dit kan interessant zijn voor lokale besturen die (nog) geen jeugd- of sportbeleid voeren. De brede gemeentelijke adviesraad kan het lokale bestuur aansporen om in te tekenen op de Vlaamse beleidsprioriteiten voor jeugd of sport. In dat geval moet, met toepassing van het lokaal jeugdbeleidsdecreet of het Sport voor Allen-decreet, een jeugdraad of sportraad worden opgericht.
- 2.3. **De drie decreten bevatten bepalingen voor gegevensregistratie om het beleid te monitoren.** De SARC vindt dit een positieve ontwikkeling. Monitoring laat toe om na te gaan of de toepassing van de beleidsprioriteiten het verhoopte resultaat oplevert, namelijk een lokaal cultuur-, jeugd- en sportbeleid op minstens hetzelfde kwalitatieve niveau als voorheen, dan wel of er nood is aan bijsturing of remediëring.
- 2.4. **De nieuwe methodiek, met name de één-op-één relatie tussen de beleidsvoering en de financiële gevolgen maakt planlastverlichting mogelijk en biedt kansen aan “zachte sectoren” om hun activiteiten zichtbaar te maken.**

Problematisch

- 2.5. **De verplichting voor de lokale besturen om met de Vlaamse subsidies personeelsleden in dienst te nemen, valt weg.** Er is dus geen garantie dat gemeenten die intekenen op de Vlaamse beleidsprioriteiten personeelsleden aanstellen om dat beleid mee vorm te geven. Vooral het cultuur-, jeugd- en sportbeleid in kleinere gemeenten dreigt hiervan de dupe te worden. Het verleden heeft al aangetoond dat goed opgeleide personeelsleden, naast infrastructuur, de draaischijf zijn voor een kwalitatief lokaal cultuur-, jeugd- of sportgebeuren. De SARC vindt het positief dat in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad wel nog middelen

voor personeelskosten mogen worden aangewend voor het gemeentelijk cultuurbeleid.

- 2.6. Het **wegvallen van stimuli voor specifieke bevoegde diensten of ambtenaren** op gemeentelijk niveau kan tot gevolg hebben dat cultuur, jeugd of sport in het meerjarenplan niet of nauwelijks aan bod komen. De vraag is of de bevoegde politieke mandataris (schep en van cultuur, jeugd of sport) voldoende 'ondersteund' zal worden om zijn of haar bevoegdheden op de meest adequate manier in het meerjarenplan in te schrijven. Dit uiteraard in de veronderstelling dat cultuur, jeugd of sport als aparte bevoegdheidsdomeinen worden aangezien.
- 2.7. **Wachten op implementatie van het Witboek Interne Staatshervorming:** er blijft nog grote onzekerheid over de rol van de provincies als katalysator voor een complementair cultuur-, jeugd- en sportbeleid. Deze onzekerheid weegt mee op de invoering van deze drie nieuwe decreten en wordt door de sectoren als zeer belastend ervaren.
- 2.8. Het inschrijven van de doelstellingen voor cultuur, jeugd en sport in een meerjarig strategisch plan vraagt ook denkwerk en overleg met de betrokken actoren. Het proces dat de totstandkoming van een gemeentelijk cultuur-, jeugd- of sportbeleidsplan oude stijl voorafging, werd door de betrokkenen niet bestempeld als planlast, maar eerder als planlust. **Het wegvallen van de verplichting om een plan te maken**, zou wel eens tot gevolg kunnen hebben dat onderdelen aan de aandacht ontsnappen of, nog erger, dat ze **niet meer in het gemeentelijk meerjarenplan** voorkomen. De SARC hoopt daarom dat er nog planlust blijft.

Voorwaarden voor succes

Het is de vaste overtuiging van de SARC dat de nieuwe relatie tussen de Vlaamse en de lokale overheden enkel kan slagen mits wordt rekening gehouden met volgende aanbevelingen:

- 2.9. **Sensibilisering, informatie-uitwisseling en begeleiding.** De toepassing van het Planlastdecreet heeft een grote invloed op het lokale cultuur-, jeugd- en sportbeleid. Alle betrokkenen, zoals de politieke verantwoordelijken, de ambtenaren, de mensen in de steunpunten en federaties, de vrijwilligers op het terrein, zullen zich moeten aanpassen aan de nieuwe situatie. Het is dus belangrijk om onverwijld de nodige sensibilisering, informatie-uitwisseling en begeleiding verder te zetten of op te starten. De Vlaamse administratie, de steunpunten en belangenbehartigers, de federaties, de landelijke organisaties met lokale vertakkingen: allen hebben er belang bij om hun contacten op het lokale niveau te begeleiden bij het nieuwe plannings- en rapporteringsproces.
- 2.10. **Overleg over de beleidsprioriteiten en de verdeling van de middelen.** De beleidsprioriteiten die voortaan het lokale beleid zullen beïnvloeden, moeten in nauw overleg met de sectoren tot stand komen. Het is van

belang om de formulering van de beleidsprioriteiten af te stemmen op de lokale realiteit. **De bedoeling moet zijn om de zogenaamde zachte sectoren zoals cultuur, jeugd en sport te vervlechten in de strategische doelstellingen van het lokale strategische meerjarenplan.** Een brede benadering met oog voor mogelijke raakvlakken tussen de zachte sectoren kan hierbij een hulpmiddel zijn. Op het lokale niveau hoopt de SARC dat de plaatselijke actoren de planlast van het beleidsplan vervangen door actieplanlust. De verdeling van de middelen over de beleidsprioriteiten wordt een cruciale, aartsmoeilijke en delicate aangelegenheid waarover zeker met de betrokkenen moet worden overlegd. Verder moet op het Vlaamse niveau oog zijn voor een objectieve en efficiënte complementariteit binnen het Vlaamse verstedelijkte landschap om de mogelijkheid van een versnipperend opbod tussen steden of gemeenten uit te sluiten.

- 2.11. Het Planlastdecreet voorziet dat **de relevante onderdelen van de rapportering door de lokale besturen aan de adviesraden** worden **meegedeeld**. De rapportering gebeurt jaarlijks uiterlijk op 31 juli en dit vanaf 2015. De **SARC vraagt** dat de bevoegde ministers aan de SARC tijdig een concreet **voorstel** voorleggen met een adviestraject en timing, evenals een overzicht van de onderdelen die zij relevant achten om aan de SARC mee te delen.

Deze algemene bedenkingen en aanbevelingen worden verder onderbouwd, uitgewerkt, geïllustreerd en concreet gemaakt in de adviezen per decreet van de sectorraden.

3. Decreet lokaal cultuurbeleid

3.1. Advies van de Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk

De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk van de SARC brengt op vraag van Vlaams minister voor Cultuur Joke Schauvliege advies uit over het voorontwerp van decreet betreffende het Lokaal Cultuurbeleid.

De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk hield hierover op 17 november 2011 plenaire vergadering.

Naar aanleiding van voorliggend advies over het voorontwerp van decreet betreffende het Lokaal Cultuurbeleid, vindt de sectorraad het nuttig om terug te verwijzen naar het advies dat de Algemene Raad van de SARC op 27 januari 2011 heeft uitgebracht over het Planlastdecreet. De bezorgdheid over de mogelijke implicaties op gemeentelijk niveau is ook in voorliggend advies terug te vinden en vormt een belangrijke invalshoek voor de algemene en artikelsgewijze aanbevelingen.

3.1.1. Een kwalitatief en integraal cultuurbeleid: bezorgdheid om kwaliteitsverlies

De sectorraad waardeert dat de minister met dit voorontwerp van decreet vooral continuïteit van de beleidsvoering beoogt. Uit recent onderzoek blijkt immers dat de effecten van het huidige decreet Lokaal Cultuurbeleid noemenswaardig zijn. Het Planlastdecreet heeft volgens de sectorraad echter stokken in de wielen gestoken van een eigen traject van toenemende responsabilisering en wederzijdse ondersteuning (tussen het Vlaamse en het lokale niveau). De sectorraad meent dat het voorliggende voorontwerp van decreet is opgebouwd binnen het – althans voor cultuur – foute kader dat het Planlastdecreet heeft gecreëerd. Dit voorontwerp van decreet moedigt gemeentebestuurders niet (meer) aan nog in de ‘planlust’ te investeren: in het samen met de culturele actoren en belangstellenden uitbouwen van een kwalitatief en integraal cultuurbeleid.

De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk betreurt dat dit decreet geen stimulans is voor een kwalitatief cultuurbeleid vanuit de gemeentebesturen. De sectorraad adviseert om een kwalitatief en integraal cultuurbeleid als kader voorop te stellen. De sectorraad blijft ook de noodzaak onderstrepen aan een planningstraject voor cultuur, met volle participatie van culturele actoren en belangstellenden.

3.1.2. Geen inhoudelijk houvast

De sectorraad heeft moeite met de vage formulering die in verschillende artikels terug te vinden is, waardoor het decreet geen houvast biedt voor de manier waarop culturele instellingen een beleid kunnen uitvoeren conform de Vlaamse beleidsvoorwaarden. Enkele voorbeelden:

- Art. 3: *‘Dit veronderstelt onder andere de aanwezigheid van de nodige deskundigheid’*. Er wordt niet verduidelijkt op welke deskundigheid of personeelsvoorwaarden dit betrekking heeft.

- Art. 9 4°: *'De raadpleging in de bibliotheek van alle informatiedragers en de uitlening van materialen en bestanden zo laagdrempelig mogelijk maken, in het bijzonder voor moeilijk bereikbare groepen'*. Deze vage formulering maakt niet duidelijk op welke manier dit zou moeten gebeuren.
- Art. 9 5°: *'Een optimale publieke dienstverlening garanderen op klantvriendelijke uren'*. Bestaat er dan een niet-publieke dienstverlening? En wat verstaat men onder klantvriendelijke uren? Het feit dat verschillende artikels weinig concrete informatie geven, maakt het moeilijk om er een touw aan vast te knopen.

De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk is ervan overtuigd dat het decreet een houvast moet bieden voor het uitbouwen van het lokaal cultuurbeleid. De sectorraad onderschrijft ontegensprekelijk bovenstaande bepalingen, maar betreurt dat vage formuleringen dit houvast ondermijnen. De sectorraad ziet deze graag concreter geformuleerd.

3.1.3. Te technisch decreet

Het decreet is erg technisch en procedureel uitgewerkt en mist de stimuli en maatstaven van een kwalitatief en integraal lokaal cultuurbeleid. Van de inhoudelijke denkoefening uit de memorie van toelichting is geen spoor terug te vinden in het decreet. Het decreet verschaft geen inzicht in de Vlaamse beleidsprioriteiten inzake lokaal cultuurbeleid. De beleidslijnen zullen (net zoals de vastlegging van de middelen) via uitvoeringsbesluiten worden meegedeeld. Dit houdt echter in dat het Vlaams Parlement buiten spel wordt gezet. De sectorraad vreest dat de uitvoeringsbesluiten een vrijgeleide zullen worden om beleid te voeren zonder parlementair overleg.

De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk adviseert om het decreet niet alleen technisch en procedureel in orde, maar ook inhoudelijk inspirerend in te vullen, strokend met de eigenheid van de sector. Het decreet moet inzicht verschaffen in de beleidsprioriteiten van Vlaanderen. Het kan niet de bedoeling zijn dat dit pas in uitvoeringsbesluiten tot uiting komt.

3.1.4. Planlastvermindering?

De sectorraad twijfelt eraan of het voorontwerp van decreet betreffende het Lokaal Cultuurbeleid meer garantie biedt op verminderde plan- en rapporteringslast en op een grotere autonomie voor de lokale besturen, dan het decreet van 13 juli 2001 houdende het stimuleren van een kwalitatief en integraal lokaal cultuurbeleid en wijzigingen. Enerzijds is het immers zo dat het voorontwerp van decreet bijkomende rapporteringsverplichtingen oplegt terwijl momenteel één document volstaat om de enveloppensubsidie te bewijzen. Anderzijds verandert, als gevolg van het Planlastdecreet, de relatie tussen de Vlaamse Gemeenschap en de gemeentebesturen: Vlaanderen biedt momenteel vooral een open en kwalitatief kader, maar zal binnenkort enkel nog beschikken over het instrument van de beleidsprioriteiten. De kans bestaat dus dat de controle hierop – in het kader van de algemene rapporteringsverplichtingen – door de lokale cultuursector scherper zal worden aangevoeld dan nu het geval is.

3.1.5. Decretaal vastleggen van financiële tegemoetkoming

3.1.5.1. Decretale vastlegging middelen Vlaamse Regering

De sectorraad betreurt dat dit decreet de voorziene middelen voor het lokaal cultuurbeleid niet concretiseert. Dit in tegenstelling tot het decreet van 13 juli 2001 houdende het stimuleren van een kwalitatief en integraal lokaal cultuurbeleid en wijzigingen. De subsidiebedragen zullen worden doorverwezen naar het Besluit van de Vlaamse Regering, wat iedere vorm van parlementaire betrokkenheid uitsluit. De rechtszekerheid voor de gemeentebesturen krijgt een flinke deuk. Bedragen zijn in een besluit gemakkelijker en sneller aan te passen en bovendien gaat het niet meer om personeelssubsidies, wat een aanpassing naar beneden eenvoudiger kan maken. De sectorraad vraagt zich overigens af in hoeverre hierdoor artikels 10 en 11 van het decreet van 28 januari 1974 betreffende het Cultuurpact niet met voeten worden getreden.

De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk adviseert om, naar analogie van het huidige decreet, duidelijkheid te verschaffen over de middelen die de Vlaamse Regering voorziet voor gemeenten die intekenen op de Vlaamse beleidsprioriteiten. De sectorraad vraagt om de maximale subsidiebedragen per categorie op te nemen in het decreet.

3.1.5.2. Decretale vastlegging middelen gemeenten

In het decreet van 2001 schrijft de Vlaamse Regering voor dat, indien zij willen genieten van Vlaamse subsidies voor de kwalitatieve uitbouw van het lokaal cultuurbeleid, de gemeentebesturen op een aantal vlakken zelf een financiële inspanning moeten leveren. In het voorliggende voorontwerp van decreet is iedere vraag naar een gemeentelijke bijdrage weggefallen. De sectorraad is verbaasd dat de Vlaamse Regering geen zekerheid meer behoeft over de efficiëntie en het hefboomeffect van haar ingezette middelen.

De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk adviseert om van gemeentebesturen die intekenen op de Vlaamse beleidsprioriteiten ook een engagement voor een minimale eigen inbreng te verwachten. Deze gemeenschappelijke Vlaamse en lokale verantwoording is een belangrijke hefboom om elkaar te blijven uitdagen.

3.1.6. Witboek Interne Staats hervorming

3.1.6.1. Provinciaal cultuurbeleid?

Het voorontwerp van decreet betreffende het Lokaal Cultuurbeleid behoudt voorlopig de bepalingen met betrekking tot de provincies uit het decreet van 13 juli 2001 houdende het stimuleren van een kwalitatief en integraal lokaal cultuurbeleid en wijzigingen. Het Witboek Interne Staats hervorming zal duidelijkheid moeten scheppen over de hervormde rol van de provincies. In afwachting van het Witboek is de sectorraad niet opgezet met de onduidelijkheid over de toekomstige verbintenissen tussen de provincie, de gemeentebesturen, het bibliotheekbeleid,...

De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk adviseert om zo snel mogelijk duidelijkheid te verschaffen over de vertaling van het Witboek in de decretale relatie tussen de Vlaamse Gemeenschap, de provincies en de gemeentebesturen.

3.1.6.2. Personeelsgaranties

Het Witboek Interne Staatshervorming geeft aan dat de aard van de middelen of de organisatorische structuur van het lokale bestuur (zoals de indienstneming van een specifiek personeelslid) geen voorwaarden mogen zijn voor de subsidiëring van gemeenten die intekenen op de Vlaamse beleidsprioriteiten. De sectorraad is bezorgd over deze bepaling en vreest voor nefaste gevolgen voor de tewerkstelling in het lokaal cultuurbeleid. Tegelijkertijd stelt het Witboek Interne Staatshervorming, in het kader van de doelstelling ‘versterken van interbestuurlijke vertrouwen’ (hoofdstuk 4.1), dat *‘het geven van richtlijnen, de verplichting om ambtenaren met bepaalde competenties aan te werven en de verplichting om op een planmatige manier beleid te voeren manieren [zijn] die ervoor zorgen dat het vertrouwen van de Vlaamse overheid in de kwaliteit van het beleid dat er lokaal wordt gevoerd toeneemt’* (WIS, p. 40). Deze intentie staat haaks op het loskoppelen van de subsidies die bestemd zijn voor de loonkosten van deskundig personeel. Zo staat in de memorie van toelichting geschreven dat de *‘subsidie enkel kan aangewend worden voor activiteiten, prestaties en effecten en niet meer voor personeelsuitgaven’*.

De sectorraad betreurt het dat de kwalitatieve personeelsgaranties, die geleid hebben tot de kwalitatieve ontwikkeling van de sector, verdwenen – zelfs verboden – zijn en pleit ervoor om in de Vlaamse beleidsprioriteiten ook te voorzien in deskundig personeel.

3.1.7. Onzekerheid autonomie lokaal cultuurbeleid

Art. 3. Dit decreet heeft tot doel het lokaal cultuurbeleid van de gemeente, uitgewerkt in de strategische meerjarenplanning, te ondersteunen (...).

Het voorontwerp van decreet bepaalt dat de gemeenten subsidies ontvangen wanneer zij intekenen op de Vlaamse beleidsprioriteiten. De sectorraad drukt zijn waardering uit over de beleidsprioriteiten die de minister al in de Beleidsbrief Cultuur 2011 - 2012 aankondigde. Deze zijn beleidsmatig relevant en geven voldoende openheid aan lokale besturen om hier op een eigen(zinnige) manier op in te spelen. Zoals hierboven al aangegeven, heeft de sectorraad vooral bezwaar bij het principe om enkel te vertrekken van beleidsprioriteiten en het algemeen, kwalitatief en integraal kader te verlaten. Dit kan negatieve gevolgen hebben voor de rechtszekerheid van gemeentebesturen en voor de betrokkenheid van lokale actoren bij de ontwikkeling van een cultuurbeleid. Bovendien kunnen de algemene rapportageverplichtingen en controles voor gemeentebesturen eerder de autonomie van de gemeentebesturen op het vlak van cultuur beperken, gelet op de – intussen – goede, volwassen en open relatie tussen de Vlaamse cultuuradministratie en de lokale besturen.

De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk vraagt zich af in hoeverre de bestaande goede relatie tussen gemeentebesturen en de Vlaamse cultuuroverheid niet ondergesneeuwd dreigt te worden door de algemene rapportage- en controleregels.

3.1.8. Deskundige personeelondersteuning

Art. 3. (...) De ondersteuning van een kwalitatief en duurzaam lokaal cultuurbeleid gebeurt met bijzondere aandacht voor de openbare bibliotheek en het cultuurcentrum. Dit veronderstelt onder andere de aanwezigheid van de nodige deskundigheid binnen de respectieve instellingen.

De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk stelt voor om de laatste zin van artikel 3 als volgt te formuleren: “dit veronderstelt in ieder geval de aanwezigheid van het nodige deskundig personeel binnen de respectieve instellingen”.

3.1.9. Voorwaarden intekening Vlaamse beleidsprioriteiten

Art. 7. Om te kunnen intekenen op de Vlaamse beleidsprioriteiten, vermeld in artikel 6, moet een gemeente:

1° in staat zijn om enerzijds een eigen aanbod te realiseren waarbij een regionaal relevante staalkaart van allerlei cultuuruitingen, complementair aan de lokale en regionale behoeften, wordt aangeboden, en anderzijds de receptieve werking te ondersteunen;

Deze voorwaarde wordt verder geconcretiseerd in de memorie van toelichting waarin opnieuw verwezen wordt naar de noodzakelijke deskundigheid:

De gemeente moet over de nodige deskundigheid beschikken om de twee cruciale functies van een cultuurcentrum te kunnen uitvoeren. In het kader van een duurzaam beleid is het aangewezen dat het lokale bestuur beschikt over de vereiste deskundigheid met betrekking tot de werking van het cultuurcentrum.

De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk stelt voor om in de memorie van toelichting ‘de twee cruciale functies’ te vervangen door ‘de basisfuncties’. Dit opdat men niet verkeerdelijk de link zou leggen tussen ‘twee cruciale functies’ en ‘twee personeelsfuncties’ – een voor het eigen aanbod en een voor de receptieve werking.

2° beschikken over een cultuurcentrum waarvan de Vlaamse Regering de infrastructuurvoorwaarden specificeert naargelang van de indeling in een categorie.

De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk adviseert om, aangezien het om een toetredingsvoorwaarde gaat die de gemeentelijke legislatuur overschrijdt, deze infrastructuurvoorwaarden per categorie op te nemen in het decreet. Deze materie moet immers het voorwerp zijn van een decreet en niet van een uitvoeringsbesluit.

3° met het oog op monitoring, naast de door de gemeenteraad goedgekeurde jaarrekening, één keer per jaar algemene beleidsrelevante gegevens ter beschikking stellen over het cultuurcentrum in de vorm en volgens de procedure die de Vlaamse Regering bepaalt.

De sectorraad staat positief ten aanzien van de decretale verplichting om jaarlijks beleidsrelevante gegevens ter beschikking te stellen. Dit moet absoluut behouden blijven, aangezien dit op lange termijn de kwaliteit en deskundigheid ten goede komt. Bovendien kan via deze weg de impact van deze decreetswijziging worden gemeten.

De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk schaart zich achter het monitoren van het gemeentelijk cultuurbeleid, de bibliotheken en de cultuurcentra, en raadt aan om ook gemeenschapscentra in te schakelen bij het verzamelen, verwerken en ter beschikking stellen van registratiegegevens.

Tot slot dringt de sectorraad aan op een minimale omschrijving van de bevoegdheden van het bestuursorgaan zoals ze in het decreet van 2001 zijn opgenomen, strokend met het decreet van 28 januari 1974 betreffende het Cultuurpact. De bevoegdheid van het bestuursorgaan voor de eigen programmering op voordracht van de leidende cultuurfunctionaris is immers een noodzakelijke garantie om niet te vervallen in zuiver politieke besluitvorming wat betreft de inhoudelijke werking. Dit moet bovendien de actieve betrokkenheid van het middenveld garanderen, zowel op adviserend als besluitvormend niveau. Uit de praktijk blijkt namelijk dat het gemeentedecreet op dit vlak onvoldoende garanties biedt.

De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk stelt voor om aan artikel 7 een 4° toe te voegen:

4° beschikken over een beheersorgaan voor het cultuurcentrum conform de bepalingen van het decreet van 28 januari 1974 betreffende het Cultuurpact.

3.1.10. Definitie en voorwaarden Vereniging van Vlaamse Cultuur- en Gemeenschapscentra

Art. 20. De Vlaamse Regering subsidieert een organisatie die als doel heeft:

1° een gemeenschappelijk gespreksplatform te organiseren voor de aangesloten cultuurcentra; (...)

De sectorraad is van oordeel dat de Vereniging van Vlaamse Cultuur- en Gemeenschapscentra een ruimere functie kent dan het bieden van een gespreksplatform.

De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk stelt voor om ‘gespreksplatform’ te vervangen door het ruimere begrip ‘platform’, zodat de vlag de lading beter dekt.

(...) Om gesubsidieerd te kunnen worden moet de organisatie minstens de helft van alle gesubsidieerde cultuurcentra in respectievelijk de categorie A, B en C tot lid hebben.

De sectorraad merkt op dat deze laatste bepaling een stap verder gaat dan de huidige regeling die stelt dat de organisatie *'meer dan de helft van alle, volgens het in het eerste lid bedoelde decreet van 13 juli 2001 gesubsidieerde cultuurcentra tot lid hebben'*. De categoriale meerderheidsvereiste, opgenomen in het voorontwerp van decreet, impliceert dus dat een (kleine) minderheid van cultuurcentra de werking van de belangenbehartiger voor de hele werksoort definitief onmogelijk kan maken. Bij het platform voor uitwisseling van kennis en expertise tussen de openbare bibliotheken is dit overigens niet het geval.

De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk vindt het jammer dat dit artikel ruimte laat voor een blokkeringsminderheid. De sectorraad adviseert om, naar analogie van de openbare bibliotheken, het lidmaatschap te eisen van minstens de helft van alle gesubsidieerde cultuurcentra, ongeacht de categorie. De sectorraad stelt voor om in de laatste zin van artikel 20 te schrappen: *"in respectievelijk de categorie A, B en C"*.

3.1.11. Ondersteuning gemeentelijke adviesorganen

Art. 38. De gemeente kan de actoren, vermeld in artikel 37, op twee manieren betrekken in het cultuurbeleid:

1° door de oprichting van één gemeentelijke raad, met adviserende bevoegdheid over alle culturele materies voor de hele gemeente;

2° door de oprichting van sectorale deelraden, met adviserende bevoegdheid over hun sectorale materie voor de hele gemeente.

De sectorraad is verheugd dat cultuurraden nog steeds expliciet zijn opgenomen in het decreet. Hiermee onderstreept de Vlaamse overheid het blijvende belang van duurzame inspraak en participatie, uitgewerkt conform het Cultuurpact. In het Decreet Lokaal Jeugdbeleid - leest de sectorraad dat gemeentebesturen moeten aangeven op welke manier zij adviesinstanties ondersteunen. Dit acht de sectorraad ook voor het Decreet Lokaal Cultuurbeleid wenselijk.

De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk adviseert om in het Decreet Lokaal Cultuurbeleid de opdracht op te nemen dat gemeentebesturen de manier waarop zij adviesinstanties ondersteunen, moeten expliciteren.

3.1.12. Tot slot

De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk erkent de verdiensten van dit decreet op het vlak van continuïteit van de beleidsvoering en de aandacht voor administratieve vereenvoudiging. Toch maakt de sectorraad zich ernstig zorgen over het mogelijke verlies aan kwaliteit door het schrappen van een reeks verworvenheden die de voorbije decennia, tot op vandaag, een bloeiend en kwaliteitsvol lokaal cultuurgebeuren mogelijk hebben gemaakt.

Ook andere sectoren zoals Jeugd of Sport, die zich eveneens naar het Planlastdecreet moeten schikken, delen deze bezorgdheid. De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk onderschrijft de algemene bedenkingen die aan dit advies van de

SARC voorafgaan en hoopt dat het gezamenlijke pleidooi voor planlastvermindering met garanties voor een kwalitatief lokaal cultuur-,jeugd- en sportbeleid, bij de beleidmakers niet in dovemansoren zal vallen.

3.2. Advies van de Sectorraad Kunsten en Erfgoed

De Sectorraad Kunsten en Erfgoed van de SARC spreekt zich via een schriftelijke procedure uit over de aanpassingen aan het Decreet Lokaal Cultuurbeleid. Hij kon zich daarvoor baseren op het advies dat de Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk voorbereidde.

De sectorraad erkent de verdiensten van dit decreet op het vlak van continuïteit van de beleidsvoering en de aandacht voor administratieve vereenvoudiging. Toch maakt de sectorraad zich ernstig zorgen over het mogelijke verlies aan kwaliteit door het schrappen van een reeks verworvenheden die de voorbije decennia, tot op vandaag, een bloeiend en kwaliteitsvol lokaal cultuurgebeuren mogelijk hebben gemaakt. De andere sectoren zoals Jeugd of Sport, die zich eveneens naar het Planlastdecreet moeten schikken, delen deze bezorgdheid. De Sectorraad Kunsten en Erfgoed ondersteunt het advies van de Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk aangaande het lokaal cultuurbeleid en onderschrijft de algemene bedenkingen die aan dit advies van de SARC voorafgaan en die door collega-sectorraden verder worden uitgewerkt. Hij hoopt dat het gezamenlijke pleidooi voor planlastvermindering met garanties voor een kwalitatief lokaal cultuur-,jeugd- en sportbeleid bij de beleidmakers gehoor vindt.

Daarnaast uit de sectorraad, vanuit zijn specifieke invalshoek en aansluitend bij deze adviezen, volgende bezorgdheden.

3.2.1. **Bezorgdheid om kwaliteitsverlies en gebrek aan inhoudelijke invulling**

- 3.2.1.1. Het kunsten- en erfgoedlandschap heeft baat bij een kwalitatief en professioneel lokaal cultuurbeleid waar de ambities van onder andere de culturele centra toch nog verder kunnen reiken dan de kerktoren. Alle stimuli daartoe vanuit Vlaamse hoek worden door deze decreetswijziging echter geminimaliseerd.
- 3.2.1.2. Naast de kwaliteit is vooral van belang dat de lokale besturen cultuur een plaats moeten blijven geven in het beleid. Indien ze hiervoor echter geen enkele kwaliteitsregel moeten volgen aangaande personeel of de aard van het culturele werk dat wordt gesteund, vreest de sectorraad voor een zeer lokale en *lowprofile* invulling. Enige kwaliteit en diversiteit in het landschap is dan volledig afhankelijk van de interesse van de lokale besturen. De Sectorraad Kunsten en Erfgoed zegt daarbij het vertrouwen in de lokale besturen niet op, maar vreest wel dat een gebrek aan bepaalde garanties, zeker in crisistijden, zeer nadelig kan uitdraaien voor de cultuursector. Doorschuiven van bevoegdheden naar lokale overheden moet daarom ook de nodige regels naar respect, vrijheid en diversiteit inhouden.

3.2.2. Responsabilisering, maar ook controle en verantwoording

- 3.2.2.1. De responsabilisering van de steden en gemeenten wordt verhoogd, maar daar staat volgens de sectorraad te weinig tegenover, zoals meer overleg, helderheid of verantwoording ten aanzien van de lokale culturele actoren.

Zo vermeldt de Memorie van Toelichting bij art. 2: 'Het is dus belangrijk dat de gemeente die intekent op de Vlaamse beleidsprioriteiten, in nauwe samenspraak met alle culturele actoren bepaalt hoe op het lokale niveau kan worden meegewerkt aan de uitvoering van die Vlaamse beleidsdoelstelling.'

Maar wie zijn die actoren, en wat is de exacte verplichting?

- 3.2.2.2. De inspraak van de lokale actoren op de invulling die de lokale besturen geven aan de Vlaamse beleidsprioriteiten, is minstens even belangrijk.
- Volgens de sectorraad brengt dat geen extra planlast mee voor de gemeenten (de Algemene Raad spreekt terecht van 'planlust'), maar schept het integendeel veel meer duidelijkheid voor zowel de lokale actoren als voor de lokale en Vlaamse overheden. Als bijvoorbeeld beleidsprioriteiten worden vastgelegd op het vlak van cultuurparticipatie, dan moet duidelijk zijn welke de verwachtingen zijn van enerzijds de gemeenten, en anderzijds de Vlaamse overheid en niet te vergeten de instellingen zelf.

3.2.3. Verdeling van de middelen

- 3.2.3.1. In artikel 5, 3° wordt bepaald dat er steun van *minstens* 0,8 €/inwoner wordt voorzien voor ondersteuning van particuliere verenigingen en instellingen. Dit bedrag lijkt de sectorraad echter een onderschatting van de reële kosten van een goed beleid en men vreest dat dit richtinggevend wordt. De sectorraad pleit ervoor om nu geen bedrag te noemen maar dit in overleg met de sector vast te stellen. Verder vindt men een lineaire verdeling van middelen op basis van het aantal inwoners niet altijd een goede zaak. Zo zullen de 'groten' nog groter worden en bovendien sluit het differentiatie uit. Bij de bepaling van de hoogte van de subsidies per beleidsdomein moeten de specifieke noden van deze initiatieven doorslaggevend zijn, en is de relatie tot de inwoners minder belangrijk.
- 3.2.3.2. Het decreet voorziet specifieke bepalingen omtrent de grote steden (art. 33). De sectorraad vraagt echter ook aandacht (en dus extra middelen) voor de steden, de gemeenten of de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden die specifieke expertise hebben ontwikkeld binnen bepaalde beleidsprioriteiten. Hier moet de Vlaamse overheid een belangrijke rol spelen.

- 3.2.3.3. Voor die materie in het lokaal cultuurbeleid die de plaatselijke context overstijgt, blijft de Vlaamse overheid vanuit haar helikopterpositie eveneens verantwoordelijk voor het vermijden van een geld- en energievretende concurrentieslag of een opbodpolitiek tussen steden en gemeenten. Zij is in principe goed geplaatst om een objectieve en efficiënte complementariteit binnen het Vlaamse verstedelijkte landschap te waarborgen.
- Het stellen van prioriteiten is één ding, het zorgen voor de nodige verspreiding en het tegengaan van versnippering is een ander verhaal. Bij het herstructureren van de middelen voor het lokaal cultuurbeleid moet ook hier de nodige aandacht aan geschonken worden.

3.2.3. Steunpunt Lokaal Cultuurbeleid

In het kader van artikel 16 aangaande het steunpunt voor het lokaal cultuurbeleid, vraagt de Sectorraad Kunsten en Erfgoed bij de ondersteuning van de lokale invulling van de Vlaamse beleidsprioriteiten specifieke aandacht voor de ondersteuning van de werkvormen die in het Kunstendecreet en het Cultureel Erfgoeddecreet voorzien zijn.

4. Decreet lokaal jeugdbeleid - Advies van de Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk

De SARC Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk brengt op vraag van Vlaams minister Pascal Smet advies uit over het voorontwerp van decreet houdende de ondersteuning en de stimulering van het lokaal jeugdbeleid.

De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk hield hierover op 17 november 2011 plenaire vergadering. De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk sluit zich aan bij het advies verstrekt door de Vlaamse Jeugdraad en benadrukt enkele aandachtspunten.

Net als de Vlaamse Jeugdraad waardeert de Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk de opname van de beleidsprioriteiten, namelijk *ondersteuning van het jeugdwerk in algemene zin en bevordering van de participatie aan het jeugdwerk van kinderen en jongeren in maatschappelijk kwetsbare situaties*. Ook het opgenomen artikel rond de verplichte jeugdraad en de verplichte adviesvraag draagt de goedkeuring weg van de sectorraad. Toch worden deze maatregelen onvoldoende bevonden als garantie op een beter decreet voor lokaal en provinciaal cultuurbeleid. Daarom heeft de Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk in samenspraak met de Jeugdraad beslist om een negatief advies uit te brengen.

4.1. **Expliciete inspraak en betrokkenheid van kinderen, jongeren en het jeugdwerk bij de voorbereiding, implementatie, uitwerking en evaluatie van het beleid**

4.1.1 Inspraak kinderen en jongeren

De sectorraad stelt voor om van inspraak van en overleg met kinderen en jongeren een decretale subsidievoorwaarde te maken, door volgende paragraaf op te nemen in het nieuwe decreet: *‘Om aanspraak te maken op de middelen gekoppeld aan de beleidsprioriteiten Jeugd, is de gemeente verplicht inspraak te organiseren met:*
1° de particuliere plaatselijke en intergemeentelijke jeugdwerkinitiatieven;
2° kinderen en jongeren van drie tot dertig jaar;
3° deskundigen inzake kinderen, jongeren en jeugdwerk;
4° de gemeentelijke jeugdraad.
De Vlaamse regering bepaalt de voorwaarden waaraan inspraak en overleg moeten voldoen.’

De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk adviseert om inspraak van kinderen en jongeren bij de opmaak van het meerjarenplan in te stellen als voorwaarde om in te tekenen op de beleidsprioriteiten.

4.1.2 Gemeentelijke jeugdraad

De sectorraad stelt voor om artikel 5§3 *‘Het college van burgemeester en schepenen vraagt advies aan de jeugdraad over alle aangelegenheden die betrekking hebben op het jeugdbeleid, ook bij de opmaak van het meerjarenplan’* te wijzigen in: *‘Het college van burgemeester en schepenen vraagt advies aan de jeugdraad over alle aangelegenheden die betrekking hebben op het jeugdbeleid, - ten minste bij de*

opmaak en goedkeuring van het meerjarenplan, de goedkeuring rond de beleidsprioriteiten jeugd en de jaarrekening'.

De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk adviseert om de jeugdraad, als garantie voor beleidsparticipatie van kinderen en jongeren, advies te laten geven over ten minste het jeugdbeleid, het meerjarenplan, de beleidsprioriteiten en de jaarrekening.

4.2. Middelen ter ondersteuning van het jeugdwerk

4.2.1 Verdeling van middelen

De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk vindt de garantie op voldoende middelen voor de twee in het decreet opgenomen beleidsprioriteiten erg belangrijk. De sectorraad pleit voor een duidelijke verdeelsleutel die de middelen voor de ondersteuning van het lokale jeugdwerk garandeert.

De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk adviseert om een duidelijke verdeelsleutel met garantie op voldoende ondersteuning voor het lokale jeugdwerk te bepalen.

4.2.2 Alternatief voor gemeenten die niet intekenen op Vlaamse beleidsprioriteiten

Het huidige decreet voorziet dat plaatselijke en intergemeentelijke jeugdwerkinitiatieven de kans krijgen om zelf een beleidsplan te schrijven indien het gemeentebestuur er geen indient. In dit geval gaat de subsidie, waarvan het bedrag beperkt is tot 80% van de subsidie die aan een gemeentebestuur wordt uitbetaald, rechtstreeks naar deze jeugdwerkinitiatieven.

De sectorraad voegt graag volgende paragraaf toe aan het decreet: *'Wanneer gemeenten niet intekenen op de beleidsprioriteit ondersteuning van het jeugdwerk, kunnen de plaatselijke en intergemeentelijke jeugdwerkinitiatieven met een bereik of actieve werking in die gemeente, een gezamenlijk jeugdwerkplan indienen bij de Vlaamse Regering. Dit plan licht toe hoe de jeugdwerkinitiatieven gezamenlijk intekenen in deze beleidsprioriteit'.*

De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk adviseert om een financiële garantie op te nemen in het decreet voor het jeugdwerk in gemeenten die niet inzetten op jeugd(werk)beleid.

4.3. Ondersteuning en ontwikkeling bovenlokaal jeugdwerk

De sectorraad onderschrijft de bezorgdheid van de Vlaamse Jeugdraad over het provinciaal jeugdbeleid en vindt het eveneens belangrijk dat provincies ook in de toekomst het bovenlokaal jeugd(werk)beleid verder kunnen ondersteunen, faciliteren en stimuleren. Voorlopig blijven de bepalingen van het huidige decreet lokaal-provinciaal jeugdbeleid behouden (zie artikel 8). Het is momenteel nog onduidelijk welke impact het Witboek Interne Staatshervorming zal hebben op de hervormde rol van de provincies. Enerzijds hekelt de sectorraad de onduidelijkheid over het betrekken van kinderen en jongeren bij de opmaak en uitvoering van het provinciaal

jeugdbeleid. Anderzijds maakt de sectorraad zich ook zorgen over de financiële implicaties van de toekomstige wijzigingen van de artikels voor het jeugdwerk op provinciaal niveau. Financiële impactanalyses en scenario's die de basis vormen voor de besprekingen rond de verdere aanpassingen van het decreet lokaal-provinciaal jeugdbeleid, zijn dringend aan de orde. Voor de sectorraad staat vast dat de aanpassingen van het sectordecreet aan het Witboek Interne Staatshervorming en het Planlastdecreet geen financiële impact mogen hebben op de bovenlokale en provinciale werkingen.

De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk adviseert om zo snel mogelijk duidelijkheid te verschaffen over het te voeren provinciaal jeugdbeleid. De sectorraad pleit voor een decretale verankering van het provinciaal jeugdbeleid, met financiële garanties voor de bovenlokale en provinciale werkingen.

4.4. Tot slot

De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk erkent de verdiensten van dit decreet op het vlak van administratieve vereenvoudiging, maar maakt zich ernstig zorgen over het mogelijke verlies aan kwaliteit door het schrappen van een reeks verworvenheden die de voorbije decennia, tot op vandaag, een bloeiend en kwaliteitsvol lokaal jeugdbeleid mogelijk hebben gemaakt.

Ook andere sectoren zoals Cultuur of Sport, die zich eveneens naar het Planlastdecreet moeten schikken, delen deze bezorgdheid. De Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk onderschrijft de algemene bedenkingen die aan dit advies van de SARC voorafgaan en hoopt dat het gezamenlijke pleidooi voor planlastvermindering met garanties voor een kwalitatief lokaal cultuur-,jeugd- en sportbeleid, bij de beleidmakers niet in dovemansoren zal vallen.

5. Decreet Sport voor Allen-beleid - Advies van de Vlaamse Sportraad

Vlaams minister Philippe Muyters vroeg de SARC-Vlaamse Sportraad op 10 november 2011 om advies over dit ontwerp van decreet.

De Vlaamse Sportraad had op 22 november 2011 een gesprek over het ontwerp met Nicole Bossaerts van het kabinet-Muyters en met Sonia Vanden Broeck van de Bloso-administratie, afdeling Subsidiëring.

De Vlaamse Sportraad bracht op zijn plenaire vergadering van 22 november 2011 het volgende advies uit.

Na jaren van decretale turbulentie werd, in memoranda en beleidsverklaringen allerhande naar aanleiding van het aantreden van de huidige Vlaamse Regering, op een decretale rustperiode aangedrongen. Het Planlastdecreet besliste daar anders over. Decreten uit de sportsector, uit Cultuur en Jeugd, moesten met het Planlastdecreet in overeenstemming worden gebracht, met als hoofddoel administratieve vereenvoudiging, autonomie én meer verantwoordelijkheid voor de gemeenten. De sportsector maakte van de gelegenheid gebruik om nog enkele inhoudelijke aanpassingen door te voeren.

Het Sport voor Allen-decreet is een basisdecreet. Samen met het decreet voor de sportfederaties vormt het de hoeksteen van het Vlaamse sportbeleid. Bij de herwerking gingen de redacteurs niet over één nacht ijs. Aan de voorliggende tekst ging uitgebreid overleg vooraf, met alle betrokken actoren. Het resultaat is een evenwichtig en kernachtig document. Het beantwoordt aan het Planlastdecreet en past de principes toe van responsabilisering, autonomie, en regiefunctie van de gemeenten, conform het Witboek Interne Staatshervorming, dat nog op implementatie wacht.

De Vlaamse Sportraad geeft het ontwerpdecreet een genuanceerd positief advies, maar niet zonder op enkele bedreigingen en risico's te wijzen die bijzondere aandacht vereisen, waaronder de nefaste gevolgen van het eenzijdig schrappen van de provincies.

5.1. Kwaliteit

De erkenningsvereisten voor gemeenten worden serieus afgezwakt. Men krijgt de indruk dat de klok 30 jaar wordt teruggedraaid. Een professionele sportdienst uitbouwen, gekwalificeerde sportfunctionarissen aanwerven, het hoeft allemaal niet meer om voor subsidiëring in aanmerking te komen. Verworvenheden op het vlak van kwaliteit, waar jaren verbeten strijd aan voorafgingen, worden zonder veel commentaar overboord gegooid: onafhankelijke sportdienst, gekwalificeerde sportfunctionaris, specifiek sportbeleidsplan, ... De praktijk zal aantonen of dat een goede beslissing is, maar de Vlaamse Sportraad vreest het ergste. Vooral kleine gemeenten met een beperkt budget zullen misschien moeilijk aan de verleiding kunnen weerstaan om de sport bij een andere entiteit onder te brengen, i.p.v. een onafhankelijke sportdienst in stand te houden. In elk geval moet de Vlaamse overheid gemeenten stimuleren om in sport te blijven investeren.

De afbouw van kwaliteitsnormen laat zich jammer genoeg ook voelen in andere

sectoren. Zo moeten gemeenten bijvoorbeeld een bibliotheek hebben, maar een gekwalificeerd bibliothecaris is geen vereiste meer.

5.2. Risico's

Dat het Planlastdecreet de gemeenten de vrijheid geeft om hun sportbeleid zelfstandig vorm te geven en daarbij minder verplichtingen oplegt dan tot nu toe het geval was, oogt op het eerste gezicht positief. Gemeenten zouden immers volwassen genoeg moeten zijn om de kaart van de sport te blijven trekken en daarvoor de gepaste kwaliteitseisen toe te passen en structuren op te zetten. Anderzijds is de Vlaamse overheid zich er allicht ook van bewust dat te veel vrijheid in bepaalde gevallen kan ontsporen.

Als beleidsmaker wil ze daarom een aantal zekerheden inbouwen. Ook dat is bemoedigend, voor zover die criteria de richting bewaken en vooral oog hebben voor het bereiken van het juiste doel.

5.3. Sportdienst

Een verplichting om hiervoor een afzonderlijke sportdienst op te richten, zou niet aan de orde mogen zijn, want een afzonderlijke sportdienst zal wellicht in alle gemeenten de logische keuze zijn. Althans, zo wordt gehoopt. Maar het beleid mag niet blind zijn voor de dreiging die in de nieuw verworven vrijheid schuilt. De economische toestand noopt tot besparingen. Rationaliseren heet dat, waardoor de stap naar een geïntegreerde sportdienst/cultuurdienst/jeugdendienst gauw gezet is. Deze vrijetijdsdienst, met vrijetijdsfunctionarissen, kan op termijn keuzes moeten maken, waardoor de sport wordt afgewogen tegen andere sectoren. Als dan niemand expliciet voor de sport opkomt, dreigt de sport door diverse andere diensten te worden opgeslorpt, onder het mom van *grensverbreiding* en *kansverruiming*. De nieuw verworven vrijheid lijkt in dat opzicht een bijzonder gevaarlijk gegeven.

5.4. Sportfunctionaris

Terwijl op alle andere terreinen, bij de sportfederaties bijvoorbeeld, heel terecht strenge kwaliteitseisen gelden, hebben gemeentelijke sportfunctionarissen als kwaliteitsbewakers plots afgedaan. Beleidsmakers nemen daarmee een onberekend en onverantwoord risico. Al van bij het eerste decreet voor de promotie van de gemeentelijke sportbeoefening, in de jaren '70, speelt de sportfunctionaris een cruciale rol in het lokale sportgebeuren, als eerste gesprekspartner van de Vlaamse overheid.

Uit een enquête van de Arteveldehogeschool blijkt dat 4 op 10 kleine gemeenten vrezen dat hun sportfunctionaris met de nieuwe regeling wegvalt. Let wel, kleine gemeenten maken zowat 70% uit van alle Vlaamse gemeenten. De administratie deelt die vrees, maar kan niet om het Planlastdecreet heen.

Wellicht gaat men ervan uit dat gemeente(mandataris)en die 100% voor de sport gaan, consequent zullen kiezen voor *the right man on the right place*, d.w.z. iemand met de juiste competenties en kwalificaties. Dat het diploma niet altijd een garantie is voor de *right man* is correct. Dat er mensen zijn met een ander of zonder diploma die toch prima werk leveren, is wellicht ook correct. Maar het zou niet correct zijn om die eventualiteit tot norm te verheffen. We moeten durven erkennen dat een gediplomeerd en gekwalificeerd personeelslid meer potentieel heeft dan iemand zonder die competenties en kwalificaties. En laten we vooral niet uit het oog verliezen dat het afschaffen van diplomavooraanwaarden de deur nogal wijd openzet voor persoonlijke interpretaties van de *right man* (of *woman*).

De overheid moet ook consequent zijn. Het zou van weinig rechtlijnigheid getuigen om aan de ene kant de particuliere sector te willen professionaliseren, bv. door opleidingscursussen te organiseren, door in competentieprofielen te investeren, door gediplomeerde trainers in clubs te stimuleren, door iedereen met kwaliteitseisen te confronteren, ... maar anderzijds de gemeentelijke sportdiensten, als draaischijf van het lokale sportgebeuren, geen kwaliteitseisen meer op te leggen. Hoe gaat een gemeente aan de clubs uitleggen dat ze enkel nog subsidies krijgen als ze gekwalificeerde trainers in dienst hebben, als de boodschapper zelf geen diploma hoeft te hebben?

Eén van de neveneffecten van dit decreet is dat de opleiding van professioneel gevormde sportfunctionarissen in het gedrang komt. Wie gaat die opleiding nog volgen, als het diploma geen vereiste meer is om in een gemeentelijke sportdienst aan de slag te gaan? De universiteiten lieten via het Overlegorgaan van universiteiten met een opleiding L.O. en Bewegingswetenschappen (OVUNOLO) al hun ongerustheid blijken.

5.5. Sportbeleidsplan

De administratie stelde de voorbije jaren alles in het werk om gemeenten een degelijk beleidsplan te helpen opstellen. Er werden grote sommen uitgetrokken voor de begeleiding. Het beleidsplan wordt nu van tafel geveegd, nog vóór het een volledige beleidscyclus heeft doorlopen, te vroeg dus om er de waarde van in te schatten. Men kan zich afvragen of een gemeente zich nog kan permitteren om geen sportbeleidsplan te maken. Meestal is het de sportfunctionaris die het plan opstelt. En als er geen sportfunctionaris meer is, ja dan ... Schepencolleges liggen er veelal niet wakker van, zo blijkt. Inwoners wel: uit de bovengenoemde enquête van de Arteveldehogeschool blijkt dat 4 op 5 kleine gemeenten vrezen dat er geen sportbeleidsplan meer wordt geschreven.

5.6. Sportraad

Gelukkig blijft de sportraad tenminste overeind, als onafhankelijk adviesorgaan. Meer zelfs, de gemeente is volledig vrij om de sportraad naar eigen keuze en inzichten samen te stellen.

De verplichting om het beleid te toetsen aan een sportraad is op zich een goed uitgangspunt. Dat hier weinig of geen bijkomende regels worden opgelegd, is prima. Nog beter zou zijn mocht de sportraad kunnen wisselen van samenstelling. Overleg per sport, per wijk, per doelgroep, ... kan even zinvol zijn als met een vaste adviesafvaardiging.

5.7. Provincies

Eén van de redenen waarom het nieuwe decreet zoveel korter uitvalt dan het huidige, is dat de provincies werden weggeknipt, in afwachting van de implementatie van het Witboek Interne Staatshervorming, goedgekeurd in april 2011. Onder het mom van *technische aanpassingen* worden de provincies beetje bij beetje uit alle Vlaamse decreten geschrapt. Dat leidt tot eigenaardige situaties, ook in dit ontwerpdecreet. Hoewel de provincies de facto hun sportieve taken worden ontnomen, wordt hun sportieve rol in de overgangsregeling bestendig. Afwachten wat de Raad van State daarvan vindt.

Het getuigt niet van behoorlijk bestuur om eerst een decreet te maken en daarna pas te beslissen welke taken provincies nog op zich mogen nemen en ten slotte te

oordelen wat in een bestuursakkoord komt en wat eventueel decretaal wordt verankerd - waardoor dit nieuw decreet weer zou moeten worden aangepast. De Vlaamse overheid is niet consequent in haar subsidiebeleid. Ze wil met alle sportactoren samen een Sport voor Allen-beleid realiseren en steunt daarbij alle actoren in dit decreet (gemeenten, ISB, VGC, Vlabus) of via andere decreten (sportfederaties, VSF, SVS,...) uitgezonderd één structuur: de provincies – en dit zonder ook maar één rationeel argument.

Vier jaar geleden, in het decreet van 2007, waren de provincies blijkbaar wel belangrijk genoeg om maar liefst 5 taken te behartigen. Door het Witboek werd dat aantal plots gereduceerd tot twee (gehandicaptensport en regiowerking) en zelfs die sneuvelen in de laatste versies, zonder ook maar enige vorm van inspraak of kans tot verweer door de provincies.

Het protest van de provincies wordt niet ingegeven door eigenbelang, maar door bezorgdheid over de gevolgen voor de sport. De kernvraag is of de sportsector beter wordt van die drastische eliminatie en vooral wie de taken in de toekomst zal overnemen. Voor zover geweten, zijn er geen kandidaat-structuren om deze niet echt populaire materies te behartigen. De huidige inbreng van de provincies op zowel financieel, personeels- als organisatorisch vlak is trouwens redelijk indrukwekkend. De Vlaamse overheid spreekt zichzelf tegen. Het Witboek verdedigt oorbare principes als decentralisatie en subsidiariteit. Maar de Vlaamse overheid trekt zelf taken naar zich toe die veel beter en efficiënter door *lagere* besturen zoals de provincies kunnen worden uitgevoerd. Meer nog, het kabinet-Muyters keurde onlangs een visienota gehandicaptensport goed waarin de provincies een prominente rol wordt toebedeeld.

Hetzelfde geldt voor de Sport voor Allen-nota van de Bloso-administratie.

Het juridisch vacuüm van dit decreet is groot want de vreemde bepaling in artikel 21 dat dit decreet vanaf 2014 het vorige decreet opheft, behalve voor de provincies, houdt volgens juristen geen steek en zal ook financieel voor verwarring zorgen.

5.8. Sportfederaties

De Vlaamse Sportraad betreurt het gebrek aan afstemming met het sportfederatiedecreet.

De meeste clubs zijn aangesloten bij sportfederaties, die onder meer tot taak hebben om de clubs in hun sportactiviteiten te ondersteunen. Jammer dus dat het ontwerpdecreet geen enkele link legt naar de rol van de sportfederaties.

Gemeentelijke sportdiensten mogen niet de taak van de sportfederaties overnemen.

De Vlaamse decreetgever én de Vlaamse sporter hebben baat bij complementariteit.

De vraag rijst in welke mate de nieuwe rol die het lokale sportbeleid wordt toebedeeld, te rijmen valt met bijvoorbeeld het sportverenigingsondersteuningspunt dat via het *Dynamo*-project van de VSF wordt georganiseerd. Elke actor moet zijn rol kunnen spelen.

De federaties hebben de knowhow. Een probleem is dat de communicatie tussen gemeenten en sportfederaties op een héél laag pitje staat, zeker op het lokale niveau. Het kabinet-Muyters bracht hen al eens samen, maar zonder tastbaar resultaat. Overleg blijft nodig tussen sportfederaties (VSF) en gemeenten (ISB) over de plaats van de clubs in de nieuwe constructie. Clubs kunnen geen twee meesters dienen.

5.9. ISB - Vlabus

Tussen de lijnen staat de structurele/decretale ondersteuning van het ISB, dat de rol krijgt om gemeenten in de opmaak en de uitvoering van hun sportbeleidsplan te ondersteunen.

Tussen de lijnen staat ook de structurele/decretale ondersteuning van Vlabus, wat op zich een goede zaak is. Maar opnieuw wordt hierbij de rol van de sportfederaties én de rol die Vlabus kan vervullen in de ondersteuning van clubs via de sportfederatie, over het hoofd gezien.

5.10. Deskundigheid

Art. 2. In dit decreet wordt verstaan onder: [...]

*2° sportbeleid: het systematische en samenhangende geheel van beleidsmaatregelen van een overheid met betrekking tot sport; (Toevoegen:) **een beleid dat steunt op deskundigheid, strategische aanpak en participatie van alle actoren.***

Naar analogie van het decreet Lokaal Cultuurbeleid, artikel 2 §1 en artikel 3.

*Art. 3. Binnen de perken van de begroting en onder de bij dit decreet bepaalde voorwaarden verleent de Vlaamse Regering subsidies aan de gemeenten en de Vlaamse Gemeenschapscommissie voor hun regierol bij het voeren van een coherent, dynamisch en innovatief Sport voor Allen-beleid. (Toevoegen:) **Dit veronderstelt in ieder geval de aanwezigheid van het nodige deskundige personeel binnen de respectieve instellingen.***

Deze toevoeging zou de lokale sportfunctionarissen en besturen wat meer houvast kunnen bieden.

5.11. Beleidsprioriteiten

Art. 5. De Vlaamse beleidsprioriteiten Sport voor Allen voor de gemeenten zijn:

*1° **het ondersteunen van de kwalitatieve uitbouw van de sportverenigingen via een doelgericht subsidiebeleid;***

Art. 6. De Vlaamse beleidsprioriteit, vermeld in artikel 5, 1°, heeft tot doel het stimuleren van sportverenigingen via directe financiële ondersteuning in de uitbouw van een kwaliteitsvolle permanente inhoudelijke sportwerking, door de kwalitatieve uitbouw van de structuur, de organisatie en de omkadering van de sportvereniging te verhogen. De sportverenigingen bieden sporten aan die vermeld staan op de sporttakkenlijst of die aangeboden worden door erkende Vlaamse sportfederaties of door erkende Vlaamse organisaties voor de sportieve vrijetijdsbesteding.

Dat er opnieuw op de georganiseerde sport wordt gefocust, is een goede en te verantwoorden keuze. Dat de kwaliteit van de sportclubs als doel wordt gesteld door de kwalitatieve uitbouw van de structuur, de organisatie en de omkadering van de sportvereniging te verhogen is eveneens positief. Maar dat men dat wil laten doen via directe financiële ondersteuning is een totaal fout uitgangspunt. Hier grijpt men immers rechtstreeks in in de manier waarop een gemeente een bepaald doel moet bereiken. Dat druist in tegen de geest (en de letter) van het Planlastdecreet, dat bepaalt dat er *geen voorwaarden gesteld kunnen worden met betrekking tot de aard van de in te zetten middelen*. Misschien zijn er wel andere en betere methoden om de kwaliteit van de clubs te verbeteren dan subsidies te geven. Laat de gemeenten dat zelf uitzoeken.

2° het stimuleren van sportverenigingen tot professionalisering met een bijzonder accent op kwaliteitsvolle jeugdsportbegeleiding en eventueel tot onderlinge samenwerking;

[Art. 6] [...] De Vlaamse beleidsprioriteit, vermeld in artikel 5, 2°, heeft enerzijds tot doel de kwaliteit van de jeugdsportbegeleiders binnen de sportverenigingen te verhogen en biedt anderzijds de mogelijkheid de professionele omkadering te verhogen via coördinerende functies in de sportverenigingen. Deze beleidsprioriteit heeft ook tot doel de structurele samenwerking of fusies tussen sportverenigingen te ondersteunen met het oog op de uitbouw van een bredere en kwaliteitsvolle werking. De sportverenigingen zijn aangesloten bij een erkende Vlaamse sportfederatie.

Hierbij ligt het accent enerzijds op jeugdsportbegeleiding en anderzijds op samenwerking en fusies.

Het eerste accent ligt in het verlengde van het huidige impulsbeleid en is zeker te verantwoorden. Pas opgestart, zou het jammer zijn dat dit alweer wordt ingeruild voor iets anders. Ook het stimuleren van professionele krachten die op structurele basis binnen een groter geheel werken, is aan te moedigen. Bewijs hiervan zijn de professionele jeugdsportcoördinatoren die o.a. in Gent en Antwerpen worden ingezet. Maar dit veralgemenen, is ook hier weer een brug te ver. Voor grote clubs en grote steden kan dat een optie zijn, voor veel andere niet. Daarvoor is veelal de scoop van de clubs of de gemeente te klein en wellicht liggen hun behoeftes op andere vlakken.

Laat het aan de gemeenten om uit te zoeken hoe zij de jeugdsportbegeleiding kunnen optimaliseren. Samenwerking en fusies stimuleren, is een nobel streven waar je weinig tegen in kan brengen. Toch mogen we niet uit het oog verliezen dat niet alle clubs dezelfde finaliteit hebben en dat ze niet allemaal naar meer kwaliteit streven. Sommige gaan immers vooral voor de gezelligheid, de kleinschaligheid en het plezier. En daar is niets mis mee.

3° het voeren van een activeringsbeleid met het oog op een levenslange sportparticipatie via een anders georganiseerd laagdrempelig beweeg- en sportaanbod;

[Art. 6] [...] De Vlaamse beleidsprioriteit, vermeld in artikel 5, 3°, heeft tot doel een lokaal beweeg- en sportbeleid te stimuleren dat erop gericht is de bevolking te activeren tot levenslang sporten door een anders georganiseerd laagdrempelig beweeg- en sportaanbod te organiseren of te ondersteunen. Bij dit beweeg- en sportaanbod moet de fysieke inspanning centraal staan.

Dat naast de georganiseerde sportsector ook aandacht wordt geschonken aan de anders georganiseerde sport is een zeer doordachte keuze. Ongeveer de helft van de sporters doet dat immers in een anders georganiseerd verband en zij verdienen uiteraard alle aandacht.

Bovendien trekt men sport hier open naar een beweegaanbod, en dat kan alleen maar worden toegejuicht.

4° het voeren van een beweeg- en sportbeleid met aandacht voor transversale samenwerking zodat kansengroepen gelijke kansen krijgen om actief te participeren in sport.

[Art. 6] [...] De Vlaamse beleidsprioriteit, vermeld in artikel 5, 4°, heeft tot doel een lokaal beweeg- en sportbeleid te stimuleren dat personen die wegens hun sociaal zwakkere positie minder kans hebben om te participeren in sport, aanzet tot bewegen en sporten waarbij de fysieke inspanning centraal staat. Binnen het beweeg- en sportbeleid is er aandacht voor transversale samenwerking en wordt het wegwerken van drempels die resulteren in gelijke sportparticipatie van kansengroepen beoogd.

Op zich is er niets mis met aandacht voor kansengroepen. Maar die kansengroepen moeten door de gemeente kunnen bepaald worden, en niet van bovenaf worden opgelegd. Het moet bovendien gaan over *sportkansarmen* en niet over *maatschappelijk kansarmen*. Dit onderscheid wordt al te weinig gemaakt, maar is in deze context essentieel.

5.12. Bestedingspercentages

Art. 7. De Vlaamse Regering bepaalt de bestedingspercentages voor de Vlaamse beleidsprioriteiten, vermeld in artikel 5, en de nadere voorwaarden waaraan moet worden voldaan om voor subsidiëring in aanmerking te komen.

Belangrijk voor de Vlaamse gemeenten is dat de bestedingspercentages die in het decreet worden aangekondigd en in de uitvoeringsbesluiten zullen worden vastgelegd, de autonomie, de responsabilisering en de regiefunctie van de gemeenten niet in het gedrang brengen. Daarom worden de bestedingspercentages best in overleg met de sector vastgelegd.

Dat de Vlaamse Regering bestedingspercentages op wil leggen, is haar goed recht. Zo wordt vermeden dat een lokale overheid bijvoorbeeld enkel inzet op clubs en helemaal niet op anders georganiseerde sport, of omgekeerd. Maar de bestedingspercentages zouden maximaal 10 à 12% per beleidsdoelstelling mogen bedragen, zodat de gemeente zelf over ongeveer 50% van de subsidies kan beslissen. Het is van fundamenteel belang dat de lokale overheid zelf kan bepalen hoe de beleidsprioriteiten worden ingevuld, hoe bijvoorbeeld de sportclubs worden ondersteund (prioriteit 1 en 2 zouden kunnen samen genomen worden), ... afhankelijk van de lokale realiteit.

Anderzijds is de versnippering van de middelen in gefragmenteerde bedragen gekoppeld aan bepaalde beleidsprioriteiten nefast. Het verhoogt de planlast én verlaagt de effectiviteit. Gemeenten moeten eigen accenten kunnen leggen, en niet van alles een beetje doen. Keuzes maken dus. Laat gemeenten zelf bepalen hoeveel zij willen inzetten op welke doelstelling. De noden zijn immers niet overal gelijk. Durf hier zelfs verder in te gaan, en laat gemeenten intekenen op een of meer doelstellingen, naargelang van de plaatselijke noden en mogelijkheden, en geef hen de volledige subsidie om die doelstelling(en) maximaal te realiseren. Niet elke gemeente kan/wil/moet inzetten op alles. Misschien kunnen wel alle middelen zinvol geïnvesteerd worden in het realiseren van één doelstelling.

Art. 8. Binnen de perken van de begroting subsidieert de Vlaamse Regering de uitvoering van de Vlaamse beleidsprioriteiten, vermeld in artikel 5, met een bedrag van in totaal 2,40 euro per jaar per inwoner als voldaan is aan de voorwaarden, vermeld in dit decreet. De subsidie wordt berekend op basis van

het aantal inwoners van het voorlaatste jaar voorafgaand aan het begrotingsjaar.

Gemeenten krijgen 2,40 euro per jaar en per inwoner. Het is niet duidelijk wat er gebeurt met het residu dat ontstaat als gemeenten bijvoorbeeld niet inschrijven.

5.13. Brussel

De Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) is opgenomen in het ontwerpdecreet, wat een goede zaak is. De VGC wordt geherpositioneerd, van bovenlokaal naar lokaal. Voor de continuïteit is het belangrijk dat de werking op grootstedelijk niveau, zoals gehandicaptensport, sportzonewerking, ... kan worden voortgezet (onder de lokale opdrachten). Veel hangt af van de autonomie die de VGC zal krijgen voor de invulling/interpretatie van de diverse lokale opdrachten en van de eventuele verplichte bestedingspercentages die per opdracht worden opgelegd. Het is wenselijk dat de VGC hierin serieus wat inspraak krijgt. Aangezien er toch een apart hoofdstuk is voor de VGC, kan gehandicaptensport relatief makkelijk aan het rijtje van lokale opdrachten worden toegevoegd.

De uitbouw van de pool van begeleiders valt als VGC-opdracht weg en gaat naar Vlabus. Voor de VGC is deze operatie enkel wenselijk als er rekening wordt gehouden met de specifieke situatie en context van Brussel en met de reeds uitgebouwde expertise op dit vlak door de VGC.

Er moet nog heel wat worden uitgeklaard voor de VGC in de uitvoeringsbesluiten, temeer omdat de VGC niet onder het Planlastdecreet valt. Het is belangrijk dat dit in overleg met de VGC gebeurt, dat er rekening wordt gehouden met de besprekingen van de taskforce Vlaamse Gemeenschap-VGC, en dat de uittekening van de administratieve verplichtingen voor de VGC ook gebeurt in een geest van planlastvermindering.

Het bedrag van 750.000 EUR dat berekend werd op basis van de subsidie die de VGC in 2011 ontvangt, houdt geen rekening met de indexering tot 2015. Dat betekent de facto een besparing, wat niet de bedoeling is of mag zijn.

*Art. 9. De subsidie die de Vlaamse Regering toekent op basis van de Vlaamse beleidsprioriteiten, vermeld in artikel 5, **wordt door de gemeente met minstens 30 procent vermeerderd**. De gemeente besteedt dat bedrag aan de Vlaamse beleidsprioriteiten, vermeld in artikel 5.*

*Art. 14. De subsidie die de Vlaamse Regering toekent op basis van de Vlaamse beleidsprioriteiten, vermeld in artikel 11, **wordt door de Vlaamse Gemeenschapscommissie met minstens 30 procent vermeerderd**. De Vlaamse Gemeenschapscommissie besteedt dat bedrag aan de Vlaamse beleidsprioriteiten, vermeld in artikel 11.*

Cofinanciering is een gezond principe. De voorgestelde 30% is met de sector overlegd.

5.14. Uitvoeringsbesluiten

De planlast in het nieuwe Sport voor Allen-decreet daalt effectief, dat valt niet te ontkennen. Maar de oogst is nog niet binnen. Het verleden heeft geleerd dat de administratieve vereenvoudiging niet altijd in de uitvoeringsbesluiten wordt doorgetrokken, integendeel. Waakzaamheid blijft geboden. De Vlaamse Sportraad adviseert om de actoren ook bij de uitvoeringsbesluiten te betrekken, zodat de uitvoeringsbesluiten de *administratieve lichtheid* van het decreet niet tenietdoen.

5.15. Cultuurpact

Een laatste bedenking heeft te maken met de evenwichtige ondersteuning van alle culturele geledingen van de Vlaamse samenleving, zoals gewaarborgd door het *Cultuurpact*, waar ook de sport als culturele materie onder ressorteert. In feite komt het veeleer het parlement toe om prioriteiten te bepalen dan de Vlaamse Regering, zoals nu in het ontwerpdecreet. Anderzijds gebiedt de eerlijkheid om te vermelden dat het ontwerpdecreet een oprechte poging doet om een prioriteitenkader vast te leggen – en dat is nieuw. Er worden beleidskeuzes gemaakt. Dat is zonder meer positief.

5.16. Oproep

De Vlaamse Sportraad doet hier een warme oproep aan alle Vlaamse beleidsmakers en betrokken organisaties, zoals het ISB, om gemeenten te blijven sensibiliseren voor de aanstelling van een sportfunctionaris en voor de uitwerking van een afzonderlijk sportbeleidsplan, dat de sport een volwaardige plaats geeft in het lokale beleid.

5.17. Stakeholders

Het lijkt nuttig om op het niveau van de Vlaamse Sportraad, naar goede gewoonte, een gesprek te organiseren met een aantal belanghebbenden (stakeholders) om het advies verder te stofferen en te onderbouwen.

5.18. Slot

De Vlaamse Sportraad erkent de verdiensten van dit decreet op het vlak van administratieve vereenvoudiging, maar maakt zich ernstig zorgen over het mogelijk verlies van kwaliteit door het schrappen van een reeks verworvenheden die de voorbije decennia, tot op vandaag, een bloeiend en kwaliteitsvol lokaal sportgebeuren mogelijk hebben gemaakt.

De Vlaamse Sportraad wijst nog eens op de desastreuze gevolgen van dit decreet voor de provincies.

Hierboven wordt al verwezen naar andere sectoren zoals cultuur, die zich eveneens naar het Planlastdecreet moeten schikken.

De Vlaamse Sportraad onderschrijft de algemene bedenkingen die aan dit koepeladvies van de SARC voorafgaan en hoopt dat het gezamenlijke pleidooi voor planlastvermindering met garanties voor een kwalitatief lokaal cultuur-, jeugd- en sportbeleid, bij de beleidsmakers gehoor vindt.

Algemene Raad SARC

Luk Verschueren, algemeen voorzitter

Iris Van Riet, algemeen secretaris

Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk

Frie De Greef, voorzitter

Dirk Verbist, ondervoorzitter

Marieke Roels, secretaris

Sectorraad Kunsten en Erfgoed

Johan Thielemans, voorzitter

Heidi De Nijn, ondervoorzitter

Hanne Schuermans, secretaris

Vlaamse Sportraad

Bart Vanreusel, voorzitter

Line Dumoulin, ondervoorzitter

Lieven De Clercq, secretaris

Contact:

Iris Van Riet, iris.vanriet@cjsm.vlaanderen.be, 02 553 41 93